

Z cyklu „Wirtualne spacerunki po Drawieńskim Parku Narodowym...” Ścieżka dydaktyczna Jezioro Ostrowieckie, część 2

Pierwszym punktem tej części spaceru jest Jezioro Czarne - jedno zaledwie 3 w Polsce, w którym występuje unikatowe zjawisko zwane meromiksją. Określenie to oznacza, iż wody jeziora od pewnej głębokości (w przypadku Jeziora Czarnego 18 metrów) nie mieszają się ze sobą, co prowadzi do tego, iż w warstwach wody położonych głębiej nie ma tlenu. W takim środowisku świetnie radzą sobie jedynie bakterie beztlenowe. Przejrzystość wód jeziora Czarnego sięga 7 metrów. Warto wspomnieć także o tym, iż Jezioro Czarne jest najgłębszym akwenem na całym terenie Drawieńskiego Parku Narodowego. Choć 29 metrów to tylko o 50 cm więcej niż największe głębiny Jeziora Ostrowieckiego, to należy wspomnieć, iż Jezioro Czarne mając tylko 19,48 hektara powierzchni, prawie 20-krotnie ustępuje pod tym względem swemu większemu sąsiadowi (387 ha).

Podążając dalej brzegami Jeziora Czarnego docieramy do kolejnego pięknego miejsca. Pierwotnie osada Ostrowite (dawne Werder) powstała ok. 1588 roku jako część wielkiego majątku ziemskiego rycerskiego rodu von Wedel z Drawna. Ci wielcy kolonizatorzy Puszczy Drawskiej przybyli na Pomorze Zachodnie z okolic Hamburga w końcu XIII wieku, a w tej części Puszczy Drawskiej ich majątek rozrósł się po przejściu, w I połowie XVI stulecia, włości wcześniej należących do zakonu cystersów z Bierzwnika.

Istniejąca do dziś zabudowa ryglowa (tzw. mur pruski) pochodzi z lat 80-tych i 90-tych XIX wieku. Choć pieczętowanie odnowione budynki cieszą oko, to stanowią tylko część zabudowy, która w końcu XIX stulecia liczyła kilkanaście domostw wraz z zabudową towarzyszącą. Tuż za ostatnimi zabudowaniami kończy się ogólnodostępna droga. Jeśli przyjechaliśmy samochodem - zostawiamy go na parkingu obok stacji terenowej DPN, a w dalszą drogę obowiązkowo udajemy się pieszo.

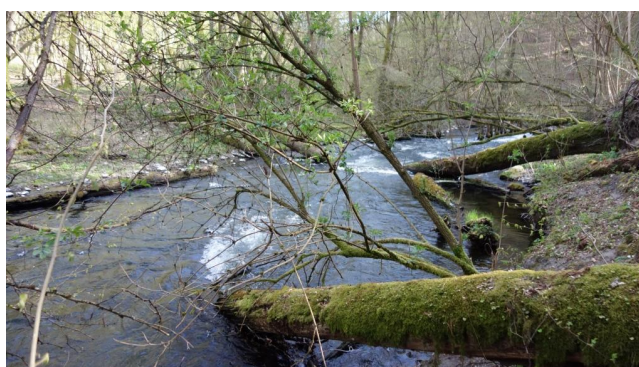
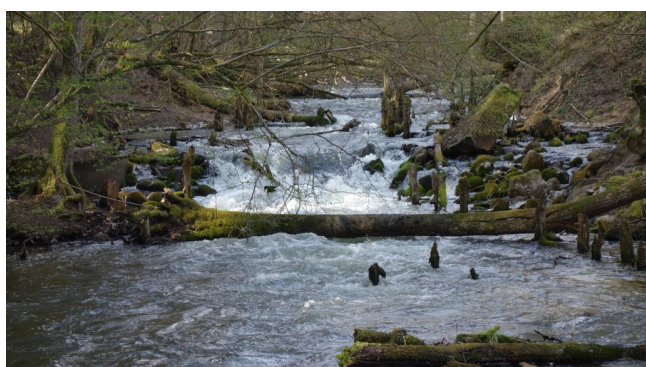
Niezwykle prezentuje się też inna pamiątka po dawnych mieszkańcach Ostrowitego. Nieczynny już cmentarz ewangelicki, przez wielu uważany jest na najciekawszą z opuszczonych nekropoli na terenie Drawieńskiego Parku Narodowego.

Uporządkowany przez pracowników Drawieńskiego Parku Narodowego ukazuje kamienne i betonowe nagrobki. Wśród nich także, te unikatowe, jak m.in. mogiła dawnego nadleśniczego czy grób z insygniami kowala oraz pomniki w formie ściętego drzewa życia, które obrosnięte dziś pospolitymi roślinami często przez odwiedzających stare cmentarze są brane za twór naturalny. Na terenie cmentarza znajdują się też pozostałości po kościółku z XIX wieku (pierwotna budowla powstała

jeszcze w XVIII stuleciu). Jeszcze w latach 60-tych XX wieku odbywały się w nim msze święte. Dzisiaj gołe ściany stanowią atrakcję turystyczną. Zwłaszcza dla miłośników geologii, którzy w murze pomiędzy cegłami znajdują liczne okazy kamieni przywleczonych ze Skandynawii na teren Parku przez lądolód, który ostatecznie ustąpił z tego obszaru około 12 tysięcy lat temu.

Od cmentarza i ruin kościółka mamy ok. 2 – 2,5 kilometra do ostatecznego celu naszej wędrówki. Stara Węgornia powstała ok. 1820 roku jako inwestycja zainicjowana (podobnie jak m.in Kanał Głuchy) przez Friedricha von Sydowa z Głuska. Miejsce zawdzięcza nazwę istniejącej tu (obok mostu i młyna) pałapce na węgorkie. Ponoć przed II wojną światową łapano tutaj, przez 1 noc nawet 900 kilogramów węgorki.

W tym miejscu kończyny naszą wędrówkę, która na całym opisanym odcinku liczy sobie około 7 kilometrów. Wracamy na Miejsce Postoju Pojazdów „Jezioro Ostrowieckie” ścieżką dydaktyczną lub drogą pomiędzy osadą Ostrowite i Głuskiem lub bliżej, jeśli „skusimy się” tylko na wybrany fragment opisywanej trasy i zaczniemy ją w Ostrowitem.

Drawieński Park Narodowy

Z cyklu „Wirtualne spacery po Drawieńskim Parku Narodowym...” Ścieżka dydaktyczna Jezioro Ostrowieckie, część 2

Tekst/Foto Tomasz Bogucki

Data wydruku: 03.07.2024 11:30:53

Adres URL:

<http://dpn.pl/aktualnosci/636-z-cyklu-wirtualne-spacery-po-drawienskim-parku-narodowym-sciezka.html>